

nost. Již z tohoto důvodu musela býti stížnost jako zásadně nepřijatelná odmítnuta. Domnívá-li se stěžovatel, že nejvyšším soudem přípisem ze dne 22. června 1929 bylo nařízeno prvému soudu, by ustanovil stěžovateli zástupce chudých k sepsání trestního oznámení, je na omylu, neboť přípisem z 22. června 1929 byla jen přímo u nejvyššího soudu podaná stížnost postoupena soudu své stolice k příslušnému opatření, by předložil spisy týkající se této věci, bez nichž vyřízení stížnosti bylo nemožným. Jelikož nyní byly spisy předloženy, bylo o stížnosti rozhodnouti, jak se stalo, při čemž se ještě připomíná, že jest stěžovateli zůstaveno, by si sepsal oznámení sám nebo prostřednictvím právního zástupce, jehož si zvolí na vlastní náklad, nebo by oznámení dal sepsati do soudního protokolu; případ, že by mu jako domněle poškozenému mohl býti zřízen obhájce chudých k sepsání trestního oznámení, zákon vůbec nezná (viz § 41 tr. ř.).

Čís. 3807.

Povolení delegace není vyloučeno tím, že původně obviněný prohlásil, že nepodává prozatím návrh na delegaci; ono prohlášení není vzdáním se návrhu; návrh může býti po případě znovu opakován.

Důležitým důvodem pro povolení delegace jest, že jí může býti provedení trestního řízení zlevněno, zjednodušeno a urychleno.

Pro výklad, že lze povolití delegaci jen k ušetření delších cest úředních osob, neposkytuje zákon opory.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, Nd I 591/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnost soukromých obžalobců do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 3. prosince 1929, jímž byla u okresního soudu v Praze zahájena trestní věc proti obžalovanému pro přestupek proti bezpečnosti cti příkázána okresnímu soudu v Ústí n. L.

Důvody:

Předem jest zdůrazniti, že povolení delegace není vyloučeno tím, že původně obviněný prohlásil, že nepodává prozatím návrh na delegaci, ano prohlášení to není ještě vzdáním se návrhu na delegaci; návrh může býti podle konkrétního stavu řízení vždy zase opakován; ostatně, i kdyby se byl obviněný vzdal tohoto návrhu, není překážky, by nebyla delegace, pokud tu jsou zákonné předpoklady, povolena po případě i proti opačnému návrhu obviněného. Důležitým důvodem pro povolení delegace ve smyslu zákona jest, že delegací jiného soudu může býti provedení trestního řízení »zlevněno, zjednodušeno a urychleno«. Veškeré tyto předpoklady jsou splněny v souzeném případě. Obě strany, žalobci a obviněný, mají stálý pobyt v Ústí n. L.; jak z podání dále vysvítá, navrhl obviněný skutečně (což stížnost zřejmě přehlíží) k provedení důkazu pravdy výslech celé řady svědků, z nichž 26 bydlí v Ústí a jeden ve Štětí; ze všeho toho jasně vysvítá, že jest v zájmu rychlého a hlad-

kého provedení trestního řízení a ušetření značných útrat opatření vrchního soudu, pokud tuto trestní věc odňal okresnímu soudu trestnímu v Praze a přikázal ji okresnímu soudu v Ústí n. L. Pro omezující výklad, že lze povolití delegaci jen k ušetření delších cest úředních osob, neposkytuje zákon opory. O tom, zda soukromými obžalobci budou vedeni svědci mimo Ústí n. L. bydlící, nebylo uvažovati, an v tomto směru nebyl učiněn žádný návrh. I bylo proto stížnost zamítnouti jako nedůvodnou.

Čís. 3808.

Podstatou přečinu maření exekuce není zcizení věci osobou, jež jinému něco dluhuje, nýbrž takové zcizení tresce se podle §§ 1 a 2 zák. čís. 78/1883 ř. zák. jen tehdy, stalo-li se za exekuce alespoň hrozící a za účelem, by uspokojení věřitele z části nebo zcela bylo zmařeno.

Ke všem těmto náležitostem musí se nésti i úmysl spoluvinníka na tomto přečinu; nestačí jeho vědomí, že prodatel má nějaký dluh, nýbrž se vyhledává, by věděl i o jeho záměru, zmařiti při hrozící exekuci z části nebo zcela uspokojení věřitele.

Spoluvina na maření exekuce zaplacením nedoplatku kupní ceny po soudní obstavce.

V tvrzení nesprávných skutečností, předcházejících civilnímu sporu, ať budoucím žalobcem nebo žalovaným, o sobě nelze spatřovati jednání podvodné; takové údaje, učiněné buď ve sporu neb před sporem, spadaly by pod skutkovou podstatu § 197 (461) tr. zák., kdyby byly podporovány padělanými listinami, falešnými průvody, neb jinak se staly za obdobných zvláštních okolností.

Zločin křivého svědectví (§ 199 a) tr. zák.) lze kvalifikovati podle §§ 200 a 203 tr. zák. jen, převyšuje-li částka (hodnota) toho, co si pachatel tímto zločinem přisvojil nebo k čemu jeho úmysl směřoval, 2000 (20.000) Kč; nespadá sem, byl-li škodný účinek přivoděn již původní předchozí činností pachatelovou (zmařením exekuce).

(Rozh. ze dne 13. března 1930, Zm II 284/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného Karla P-a do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 21. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a), 200, 203 tr. zák., zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200, 203 tr. zák. a přečinem spoluviny na maření exekuce podle § 5 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zamítl, pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem spoluviny na maření exekuce podle § 5 tr. zák. a § 1 zák. čís. 78/1883; spáchaným tím, že zaplatil Josefu K-ovi nedoplatek kupní ceny soudně obstatvené ve prospěch pozůstalosti po Adolfu K-ovi ve výši nejméně 9.450 Kč (druhá část bodu IV. rozsudkového výroku). Naproti tomu vyhověl zmateční